

***Pygmalion*: over luchtfietsers en levenskunstenaars**

Pygmalion van Compagnie Frieda opent met een prachtig beeld dat bepalend is voor de rest van de voorstelling: een kolossale, gekantelde rotsblok hangt onheilspellend boven de hoofden van spelers Eva Binon en Jason Dousselaere. Hij draagt haar als Sisyphus op zijn schouders, zij is olijk aan het luchtfietsen op zijn gekromde rug. Intussen herkauwen ze heroïsche Hollywoodclichés over het stellen van een ultieme en allesbepalende daad: 'Is it the red or the blue wire?', 'Jenkins, you have to trust me on this one. OK?', 'It's my way or the highway'. Uiteindelijk stellen ze die daad voor de eeuwigheid echter niet, ze vallen af-gepeigerd op de vloer. Of beter: in de loop van de voorstelling stellen ze die daad opnieuw en opnieuw en opnieuw. Ze gaan op zoek naar de allerbeste cliffhangers, ze voeren samen een parachutesprong uit ('This is a life changing experience!'), en vechten als cowboys een duel op leven en dood uit. Zoals de mythische Pygmalion die een volmaakte vrouwenfiguur beeldhouwde, ondernemen de twee spelers telkens het onmogelijke dat gedoemd is te mis-lukken, of in ieder geval helemaal niet te voldoen aan de hooggespannen verwachtingen. Binon, Dousselaere en dramaturge Louise Van den Eede brengen hulde aan het Beckett-iaanse adagium 'Try again. Fail again. Fail better.' Een erg humoristische hulde, want met fysiek spel en nonsensicale smalltalk wordt ieder falen kostelijk uitvergroot. Dousselaere is tijdens het cowboyduel bijvoorbeeld zodanig ge-preoccupeerd met zijn *gun spinning* dat hij prompt een kogel van zijn tegenspeelster door de kop krijgt. En dat gebeurt opnieuw wanneer hij als King Kong met *damsel in distress* Binon lijkt te kunnen ontsnappen. Geijkte rolpatronen worden bevestigd en vervolgens doorbroken, iconische filmscènes ironisch binnenstebuiten gekeerd. De spelers lijken soms meer op de hilarische Wile E. Coyote, die vergeefs op Road Runner jaagt en altijd door zijn eigen gedynamiteerde rotsblok bedolven wordt, dan op de tragische Sisyphus of Pygmalion. Zeker wanneer Binon met een rode knop op de proppen komt om het rotsblok nog meer te kantelen, zodat hij een slagschaduw over de spelers werpt. In *Pygmalion* gaan het absurde en existentiële naadloos over in het komische en fantastische. Binon en Dousselaere zijn luchtfietsers die in het ijle fabuleren (bijvoorbeeld over een antropoloog met een identiteits-crisis en een kaduke knie). Levenskunstenaars die een relativerende commentaar leveren op onze prestatie maatschappij van altijd maar meer, beter, hoger en verder. Ze tonen dat het werkelijke leven zich wellicht ophoudt tussen al die zogenaamd memorabele momenten in. In het geklungel met de strik van een hoepeljurk die niet open wil. In het verlangen om een hagedis in de lente te zijn, zoals in het liedje van Doc Watson dat Binon zingt. In het wachten op een ontmoeting die alles moet en zal veranderen. In een jongeman die 'gewoon Harald' heet.

Matthias Velle